

॥ ஸ்ரீஃ ॥

॥ ஸ்ரீயெ நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீதெ ஹயத்ரீவாய நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீதெ நிமகோனா தீஹாஜெஸிகாய நமஃ

ஸ்ரீமத் நிகமாந்த மஹா தேஸிகனருளிச்செய்த
வி தீ ய ர ஹ ஸ ஃ டி.

ஸ்ரீ தீ த க்ஷ வ டி லீ

ஸ்ரீ ம த் த த் வ ப த வீ.

ஸ்ரீ தீநு வெஜுடநாயாயுஃ சகி தாகிபுககெஸுர் ।
வெஜானாநாயாயுடெயுர ஜெ ஸனிபதாம் ஸஜா ஹுஜி ॥
நாஜாநுஜ டயாவா தும் ஜாநவெரா முஹுஷண்டி ।
ஸ்ரீ தீஅங்குடநாயாயுஃ வநெ வெஜானஜெஸிகு ॥

சீரொன்று தூப்புற்றிருவேங்கடமுடையயான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள்—ஒரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வாணேறப் போமளவும் வாழ்வு.

பூவ்ஸாஜாஜெஸிகெஜாணாம் வராவர விஹாமவிசு ।
பூவஹஃ வரஜாதாம் பூவெஸாதி வரஜம் வடி ॥

இந்த ஸ்ரீமத் தத்வபதவீ என்னும் ரஹஸ்யத்தில் பரா
வரதத்வங்களை ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அப்
படி இந்த ரஹஸ்யமருளிச்செய்வதின் ப்ரயோஜனத்தைக்காட்டு
கிறார்—‘பூவ்ஸாஜாசு’ என்கிற ப்ரஸேகத்தினால். அதில்கீழ்முதல்
ரஹஸ்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் அவஸ்யம்
உபாதேயம் என்கிற ஸங்கதியையும் அருளிச்செய்கிறார்—
‘பூவ்ஸாஜாசு’ என்று.

ஸஷா வாயு-புஷாஷத்தாலே வராவர தகவஜ்ஜோநம்
பிறந்து ஸவெபுஸூரன் திருவடிகளை உவாயொவெயங்களாகப்

ப-ரை] ஷேஸிகெநூணாம்-ஆசார்யர்களினுடைய, புஷா
ஷாஷ-அனுக்ரஹத்தினால், வராவரவிஹாமவிஷ-பாதத்வம், அவ
ராதத்வம், அதாவது உயர்ந்தவஸ்து, தாழ்ந்தவஸ்து, இவைக
ளின் பிரிவைத் தெரிந்துகொண்டவனாய், வரோதாநம்-உயர்ந்த
தத்வமாகிற ஸ்ரிய:பதியை, புவஹஃ - ப்ரபத்திசெய்தவன்,
வரோ-வடி-பரம பதத்தை, ப்ராபொதி-அடைகிறான்.

இந்த ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தையே மேல்வாக்யத்தி
னாலும் அருளிச்செய்கிறார்—‘ஸஷா வாயு-புஷாஷத்தாலே’
என்றும்பித்து. இதில் ‘ஷேஸிகெநூணாம்’ என்கிற பதத்
தின் அர்த்தம் ‘ஸஷா வாயு’ என்பதினால் ஸங்க்ரஹீதம்.
ஸஷா வாயு-புர்களாவது ‘விஷம் ஸகஸம்புஷாபெ’ என்றிவை
முதலிய ப்ரமாணங்களில் நிருபிக்கப்பட்ட குணபூர்த்தியை
புடையவர்கள். ‘புஷாஷத்தாலே’ என்பதற்கு கேவலம்
புஸ்தக்நிரீக்ஷணாதிகளினாலும் அனுக்ரஹமில்லாத கேவலம்
உபதேஸாதிகளினாலும் ஸம்யக்ஜ்ஞானம் பிறவாது என்று தாத்
பர்யம். ‘வராவர தகவஜ்ஜோநம் பிறந்து’ என்பதினால்
‘வராவரவிஹாமவிஷ’ என்பதின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்
பட்டது. வராவர தகவஜ்ஜோநமாவது பராவரதத்வங்களின்
ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம் முதலியவைகளைப்பற்றிய ஸம்யக்ஜ்ஞா
னம். ஸ்லோகத்தில் ‘விஹாம’ என்பதற்கு பராவரதத்வங்க
ளைத் தனித்தனியே பிரித்துக் காட்டுவதற்குக் காரணங்களான
அஸாதாரணங்களான தர்மங்களை என்று தாத்பர்யம். இத்தால்
ஜீவாத்மாவையும், நியந்தாவான பகவானையும், தனித்தனியே
யறிந்து அந்தப்பகவானால் அனுக்ரஹம் செய்யப்பட்டவனாய்
அந்த அனுக்ரஹத்தினால் மோக்ஷத்தை யடைகிறான். என்றர்த்த
முள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்திலிருக்கிற ‘புஷக’ என்னும் பதம்
வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டதாகிறது. அந்த அஸாதாரண
தர்மங்களாவன—ஸேஷித்வ ஸேஷத்வதாரகத்வ தார்யத்வ நியந்
தருத்வ நியாம்யத்வாதிகள். ஸவெபுஸூரன் திருவடிகளை
உவாயொவெயங்களாகப்பற்றி’ என்பதினால் ‘புவஹஃவர

‘உவா யொவெயங்களாகப்பற்றி’ என்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை அடைவதற்காக அவன் திருவடிகளை உபாயமாக வரிக்கிறேன் என்று அந்நிய ப்ரயோஜனமாக ஸாணம்டைந்து என்று தாத்பர்யம். இத்தால் ‘பூவஹ்வரஜாதூமம்’ என்கிற இடத்திலும் அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வதாகிற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினவன் என்றர்த்தம் ஊஹித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று திருவுள்ளம். ‘உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும்’ என்பதினால் ‘பூவொதி வரஜம் வஜம்’ என்பதின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இத்தால் ஸ்ரீமத்ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி அருளிச் செய்தபிறகு தத்வபதவீ அருளிச்செய்ததற்கு ஸங்கதியும் ஸஞ்சிபிக்கப்பட்டதாகிறது. எங்ஙனையென்னில்:—ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் இன்னதென்றறிந்து அந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தனான ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்து அந்த ஆசார்யனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் மேலருளிச்செய்யப்போகிறபடி தத்வங்களை யறியவேண்டுமாகையினால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் தத்வஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் என்கிற ஸங்கதி, ‘ஸஜ்வாயக’ என்றாரம்பித்து வ்யக்தமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்படி உண்டான பராவரதத்வஜ்ஞானத்தின் ப்ரயோஜனம் ‘ஸ்வெஹ்ஸூரன் திருவடிகளை’ இத்யாதிவாக்யத்தினால் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. ‘வராவரதக்ஷஜீதூமம் பிறந்து’ என்பதினால் இந்த ரஹஸ்யத்தின் விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. ஆக இப்படி விஷய ப்ரயோஜனமும்பந்தாதிகள் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகிறது. அன்றிக்கே ‘வராவரதக்ஷஜீதூமம் பிறந்து’ என்பதினால் திருமந்திரார்த்தமும், ஸ்வெஹ்ஸூரன் திருவடிகளை உவாயொவெயங்களாகப்பற்றி’ என்பதினால் த்வயார்த்தமும், ‘உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும்’ என்பதினால் சரமஸ்லோகார்த்தமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகவுமாம். ‘வராவரதக்ஷஜீதூமம் பிறந்து’ என்பதற்கு ஸேஷி ஸேஷ பாவங்களையும், அதின் விஸேஷங்களான ஸ்வாமித்வ தாஸத்வங்களையும் அறிந்தால் அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்பதும், அது அவனைப்பற்றியே அடையவேண்டுமென்பதும் தானேபலிக்கும் என்று தாத்பர்

யம். பூநீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் 'வெதநருடைய ரக்ஷணத்தில் ாஸூரன் பூராவனுமாய் சூக்தனுமாய், தடியீநவ்ருத்யதியை பொழிய வெதநர் சுபூராவனுமாய் சுசூக்தருமாயிருக்கைக்குறிப்பந்தனம் ாஸூரனுடைய நிருவாயிகஸெஷிகுமும், நிருவாயிகநியஞ்சுமும், இவர்களுடைய நிருவாயிகஸெஷிகுமும், நிருவாயிகநியாஜிகுமும். உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையும், ஸரியுடன் சுஸரியுடனே ரக்ஷிக்கையும் பூராவமிதே' என்றும், 'இதில் ஸாரிாநுமான ஸெஷிகுத்தாலே வெதநனுக்கு பூராவமான கிஷிகாரம் ஞாலகுகமாகிற விஸேஷத்தாலே கெஸபபூரூபமான வுருஷாயுமா யிற்று' என்றும் இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேல் கீழ்க்குறிப்பிட்ட க்ரமத்தை முனுஸரித்து பரதத்வத்தை நிரூபிக்கிறார்—'வரதஹுமாவது' என்றாரம்பித்து. 'வ்ருஷதிரிகு வ்ருஷுக்களெல்லாத்துக்கும் யாரகனுமாய்' என்பதற்குத் தன்னையொழிந்த மற்ற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாய் என்றார்த்தம். அதாவது த்ரவ்யங்களுக்கு நேராக ஸ்வரூபத்தினாலும், அவைகளை ஆப்ரயித்த குணங்களுக்கு நேராகவும் அந்த வஸ்துக்கள் மூலமாகவும், ஆதாரம் என்று தாத்பர்யம். 'இவனை யொழிந்தவை' என்பதற்கு இப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனைத்தவிர மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் என்றார்த்தம். 'சுவரதகுவம்' என்பதற்குத் தாழ்ந்த தத்வம் என்றார்த்தம். 'இது' என்றது இந்த சுவரதகுவத்தை. 'வெதந' மாவது அறிவுள்ள வஸ்து, அதாவது ஜீவாத்மா. 'சுவெதந' மாவது அறிவில்லாத வஸ்துக்கள், அதாவது ப்ரக்ருதி, காலம், ஸுத்தஸத்

ண்வேகையாயிருக்கும். வெதமமான சுவரதகும் வரிஹி
மான சுவரதகும். இதற்கு ஜோதக கதகுவ ஹி
குவங்கள் வராயதங்களாயிருக்கும். இது வகதகநித

வம், தர்மபூதஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்பட்டவை. 'வரிஹி
மான' என்பதற்கு அனுபரிமாணமுள்ள என்றர்த்தம். சுவ
ரதகம் என்று மாத்மிரம் சொல்லில் ஸர்வேஸ்வரனுடைய
திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் சுவரதகமாகையினால் அதை விலக்குவ
தற்காக 'வரிஹிமான' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
பரமாத்மஸ்வரூபம் அபரிச்சின்னம். அதாவது எங்கும் நிறை
ந்தது. 'வரிஹிமான' என்னும் பதத்திற்கு அளவிடப்பட்
டது என்றர்த்தம். அது பொதுவாயிருந்தபோதிலும் ஜீவாத்
மா அனு என்று சொல்லியிருக்கும் இதர பரமாணங்களை யனு
ஸரித்து அனுபரிமாணமுள்ள என்றர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.
அனுக்களிலும் இந்திரியம், மனது, முதலியவைகளும் அனுக்க
ளாகையினால் அவைகளை விலக்குவதற்காக 'சுவரதகம்' என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'சுவரதகம்' என்பதற்கு நான்
என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் என்றர்த்தம். இத்தால் தன்
னைத்தானே அறிந்துகொள்ளுவது என்பதேற்படுகிறது. ஜீவாத்
மா, பரமாத்மா, இவைகளைத்தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் தன்னைத்
தானறிந்து கொள்ளக்கூடிய தன்மையற்றவைகள். ஆகையினால்
அனுபரிமாணமுள்ளது தன்னைத்தானறிந்து கொள்ளக்கூடியது
மான வஸ்து சேதனமென்று சொல்லப்படுகிற 'சுவரதகம்'
என்பது தீர்ந்தபொருள். இந்தச்சேதனமாகிய ஜீவாத்மாவிற
கே அஸாதாரணங்களான ஸ்வபாவங்களை நிரூபிக்கிறார்—'இத
ற்கு' என்றாரம்பித்து. 'ஜோதக' மாவது இதரவஸ்துக்களை
யறியும் தன்மை. 'கதகுவ' மாவது சிலகார்யங்களில் கர்த்
தாவாக இருக்கை. 'ஹிதகுவ' மாவது ஸுகதுக்கங்களை
யனுபவிக்கும் தன்மை. அதாவது விதிநிலேதபாஸ்திரங்களை
யறியவும், அதின்படி செய்கையும், அதினாலுண்டாகிற ஸுக
துக்கங்களை யனுபவிக்கையும் என்று தாத்பர்யம். 'வராயதங்
களாயிருக்கும்' என்பதற்குப் பூர்வபூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த
கர்மங்களினால் உண்டாகிய பகவானுடைய நிக்ரஹானுகரஹங்க
ளுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும். அதாவது ஜன்மந்தரங்களில் கெட்ட

ரவிவத்தாலே த்ரி வியடி. வலராவார் வலவலரிக்குமவர்கள் . ஸுராவார் வலவலரங்கழிந்தவர்கள். நிதூராவார் ஒரு காலத்திலும் வலவலரமில்லாத நிதூலவலரிகள். சுவெதம

கர்மங்களைச் செய்து அவைகளினாலுண்டாக்கப்பட்ட பகவானுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தினால் கெட்டவிஷயங்களை அறிகையும், கெட்டகார்யங்களைச் செய்கையும், அதினாலுண்டாகிய துக்கங்களை யனுபவிக்கையு முண்டாகிறது. நல்ல கார்யங்களைச் செய்து அவைகளினாலுண்டாக்கப்பட்ட பகவதனுக்ரஹத்தினால் நல்ல கார்யங்களை யறிகையும் அறிந்தபடி செய்கையும் அதினாலுண்டான ஸுகங்களை யனுபவிக்கையு முண்டாகிறது. இப்படியே ஜன்மமும் கர்மமும் அநாதியாகையினால் அவைகளினால் பகவானுக்கு நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களும், அதற்குத்தகுந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் உண்டாகின்றனவாகையினால் அவைகள் பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டவைகள் என்று சொல்லப்பட்டன. 'இது' என்பதற்கு இந்தச் சேதனவஸ்து என்றர்த்தம். 'வலஸுத நிதூரவிவத்தாலே த்ரி வியடி' என்பதற்கு பத்தர், முக்தர், நித்யர், என்று முன்றுவகைப்பட்டது என்றர்த்தம். இதில் பத்தரை நிருபிக்கிறார்—'வலராவார்' என்றாரம்பித்து. 'வலவலரிக்குமவர்கள்' என்பதற்குப் ப்ரக்ருதி பரிணாமமான ஸரீரத்தையடைந்து அதினாலுண்டாகிய ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்குமவர்கள் என்றர்த்தம். 'வலவலரங்கழிந்தவர்கள்' என்பதற்கு முன்பு சில நாள் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்திருந்து பிறகு ஸாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களினால் ஸம்ஸாரம் கழியப்பெற்றவர்கள் என்றர்த்தம். இதினால் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரம் கழிந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் விலக்கப்பட்டார்கள். 'ஒருகாலத்திலும் வலவலரமில்லாத' என்கிறவரையில் நித்யர்களுக்கு லக்ஷணமமையும். அப்படியிருந்தபோதிலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் எவர்கள்? அவர்கள் உண்டென்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? என்றிவை முதலிய ஸங்கைகளை நிராகரிப்பதற்காக 'நிதூலவலரிகள்' என்னும்பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ருதிகளில் 'ஸூரிகள் அந்தப்பகவானுடைய ஸ்தானத்தை எப்பொழுதும் அனுபவித்

ணும்.காமாவது க்ஷணாஜிவிஹாஸத்தையுடைத்தாய் ஸவபு
கதபாவான ஂரஂஸூரனாலே ஸஹகாரியாக ஸ்ரீக௃தமா
யிருக்கும்.ஸஂஜஸகவமாவது ரஜஸஜஸுக்களன்றிக்கே ஸக
ஸஂணாஸுயமான ஐவ்யு. இது ஂரஂஸூரனுக்கும் மிதூ

தன்னையே மிகுந்த போக்யமாகத்தெரிவிப்பதும்—என்பது.பிறகு
காலத்தையிடுபிக்கிறார்—‘காமாவது’ என்றாரம்பித்து. ‘க்ஷணா
ஜிவிஹாஸத்தையுடைத்தாய்’ என்பதற்கு விநாடி, நாழிகை,
முகூர்த்தம், யாமம், தினம், வாரம், பக்ஷம், மாதம், ருது,
அயனம், வருஷம், முதலிய பிரிவுகளை உடைத்தாய் என்றர்த்
தம். அதாவது காலமென்கிற வஸ்து ஸஂரீயோதயாஸ்தமனங்
கள், அவைகளின் உட்பிரிவுகளான க்ரியைகள், இவைகளினால்
கீழ்ச்சொல்லிய பிரிவுகளையடைகிறது என்று தாத்பர்யம்.
‘ஸவபுகதபாவானஂரஂஸூரனாலே ஸஹகாரியாக ஸ்ரீக௃த
மாயிருக்கும்’ என்பதற்கு ஸர்வகார்யத்திற்கும் ப்ரதான
கர்த்தாவாகிய பகவான் தானே காலத்தினாலே பரிணாமங்களை
உடைய இந்த விபூதியில் நடக்கிற ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களு
க்கு ஒத்ரஸைக் காரணமாக ஸங்கல்பித்திருக்கிறான் என்றர்த்தம்.
‘ஸஹகாரியாக ஸ்ரீக௃தமாயிருக்கும்’ என்கிற இடத்தில்
காலக்ருத பரிணாமமுள்ள இந்த விபூதியில் என்று சேர்த்துக்
கொள்ளவும், ‘காமஂ ஸஹபுதே தத்ரு ந காமஸுருவெபு
ஸு’ இத்தபாதி வசனங்களினால் நித்ய விபூதியில் உண்டாகிற
பரிணாமங்களுக்கு பகவத் ஸங்கல்பத்தைத் தவிர வேறு காரண
ணமில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். பிறகு ஸஂத்த ஸத்
வத்தை நிரூபிக்கிறார்—‘ஸஂஜஸகவ’ மென்றாரம்பித்து. ‘ரஜ
ஸஜஸுக்களன்றிக்கே ஸகஸஂணாஸுயமான ஐவ்யு’
என்கிற இடத்தில் ‘ஸகஸஂணாஸுயமானஐவ்யு’ என்று
மாத்திரம் சொல்லில் ப்ரக்ருதியிலும் ஸத்வகுணமிருப்பதினால்
அது அர்த்தமாகலாம். ஆகையினால் ‘ரஜஸஜஸுக்களன்றிக்
கே’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸுக்
களன்றிக்கே இருக்கிற த்ரவ்யம் என்றுசொல்லில் காலம் முதலிய
ஸவகள் அர்த்தமாகலாம் அதை விலக்குவதற்காக ‘ஸகஸஂ
ணாஸுயமான’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘இது’ என்
பது இந்தஸஂத்த ஸத்வத்ரவ்யத்தை. ‘ஂரஂஸூரனுக்கும்’ என்

ருக்கும் ஐசுருக்கும் விசுஹாஜி ருடுவெண விவிசுமா
யிருக்கும். யஜுலுத ஜோ மமாவது வராவரா தூக்களுக்கு
வூதூவையும் வவூதிரித வவூக்களையும் பூகாஸிப்

ரூம்பிக்கும் வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமாவது— ஸ்ரீ
னுக்கு பஞ்சப்ரகாரங்களான பர வ்யூஹ விபவ ஹ ர் த் த
அர்ச்சைகளாகிற விக்ரஹங்களாகவும், நித்யமுக்தர்களுக்
குப் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தை யனுஸரித்த தங்கள் தங்கள்
ஸங்கல்பத்தினாலே பரிஹரிக்கப்படுகிற ஏகாதேவதங்களான
விக்ரஹங்களாகவும் மாறுதலையடைந்து போக்யமாயிருக்கும்—
என்பது. ‘விசுஹாஜி ருடுவெண’ என்கிற இடத்திலிருக்
கிற ‘சூஜி’ என்னும் பதத்தினால் சத்ரம், சாமரம், முதலிய
கைங்கர்யோபகரணங்களாகவும் திவ்யமண்டபங்கள் முதலிய
போகஸ்தானங்களாகவும் மாறுதலையடையும் என்பது சேர்த்துக்
கொள்ளப்படுகிறது. பிறகு தர்மபூதஜ்ஞானத்தை நிரூபிக்கிறார்—
‘யஜுலுதஜோ மமாவது’ என்றரூம்பித்து. ‘யஜுலுத
ஜோ ம’ மென்பதற்கு தர்மமாகிய ஜ்ஞானம் என்றர்த்தம். அதா,
வது ஜீவாத்மாவும் ஜ்ஞானம். அதற்குக் குணமாகிய இதர வஸ்து
க்களை யறியுந்தன்மையும் ஜ்ஞானம். ஆகையினால் இவ்விரண்டு
ஜ்ஞானங்களுக்கும் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக குணமா
கிய அறியும் தன்மையைச் சொல்லும்பொழுது ‘யஜுலுத
ஜோ ம’ மென்று சொல்லுகிறது. ஆத்மாவைச் சொல்லும்பொ
ழுது தர்மியாகிய ஜ்ஞானம் என்று சொல்லுகிறது. ‘வராவரா
தூக்களுக்கு’ என்பதற்கு பரமாத்மாவிற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும்
என்றர்த்தம். ‘வூதூவையும்’ என்பதற்குத் தன்னையும் என்
றர்த்தம். அதாவது தர்மபூதஜ்ஞானம் வெளியிலிருக்கும் வஸ்து
க்களைத் தெரிவிக்கும் பொழுது தன்னையும் தானே தெரிவித்
துக்கொள்ளுகிறது, குடத்தை நான் பார்க்கிறேன், தூணை நான்
பார்க்கிறேன் என்கிறபோது அறியப்படும் வஸ்துக்களும், அறி
வாகிறதானும் ப்ரகாசிக்கிறபடியினால் ‘வவூதிரிதவவூக்
களையும்’ என்பதற்குத் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்ட
மற்ற குடம், தூண், முதலிய வஸ்துக்களையும் என்றர்த்தம். இத்
தால் தர்மியாகிற ஜ்ஞானத்தைவிட வ்யத்யாஸம் தெரிவிக்கப்
பட்டது. எப்படி யென்னில்? பராவராத்மாக்களுக்கு ஸ்வாத்மா

தன்னயிகாராநாமுணமாக ஓவதூழி ஓயழிதும் பண்ணி, மேலவராயம் பண்ணுதே ஓரவ்வு கருத்தையுமீ ஒருவழியாலே கழித்து உகூனம்.

னயிகாராநாமுணமாக ' என்பதற்கு ஜனானம், ஸக்தி, விளம்பகூழ்மத்வம், ஸாஸ்திரானுமதமான ஜாதி முதலியவைகள், இவைகளெல்லாம் நிறைந்தவன் பக்தியோகம் செய்வதற்கும், இவைகளில் ஏதாவது ஒன்று குறைந்தவன் ப்ரபத்திக்கும் அதிகாரி என்றும் ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லிய தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி யென்றர்த்தம். ' ஓவதூழி ' என்கிற இடத்தில் ' ஓழி ' என்னும் பதத்தினால் பக்தி சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ' ஓயழித்தம்பண்ணி ' என்பதினால் ' நாமுகூ கழிபதே கரு ' என்று கர்மபலங்கள் அவர்ய மனுபவித்தே தீரவேண்டுமென்று ஸாஸ்திரமிருக்க பக்தி ப்ரபத்திகள் செய்தவனுக்கு அவைகளனுபவிக்க வேண்டியதில்லை என்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்கிற ஆகேஷ்பத்திற்கும் அந்தந்தப் பாபங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்த ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடியே ப்ராயஸ்சித்தங்களைச் செய்தவன் அந்தந்தப் பாபங்களின் பலங்களை யனுபவிக்கவேண்டியதில்லையென்று ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி பக்தி ப்ரபத்திகளும் கீழ்ச்செய்த ஸர்வபாபங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாகையினால் இவைகளைச் செய்தவன் அந்தக்கர்மங்களின் பலத்தை யனுபவிக்கவேண்டியதில்லை என்கிற ஸமாதானமும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ' மேலவராயம் பண்ணுதே ' என்கிற இடத்தில் புத்திபூர்வகமாக என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும், பக்தர்களுக்கும் ப்ரபன்னர்களுக்கும் அபுத்தி பூர்வகமாகப் பாபங்கள் நேர்ந்தால் அவைகள் இவைனைச் சேராது என்று சொல்லியிருப்பதினால். ' ஓரவ்வு கருத்தையுமீ ஒருவழியாலே கழித்து ' என்கிற இடத்தில் ' ஓரவ்வு கரு ' மாவது பலங்கொடுக்க ஆரம்பிவித்து வர்த்தமான தஸையிலிருக்கும் கர்மம். ' ஒருவழியாலே ' என்பதற்குப் பக்தியோகநிஷ்டன் அனுபவத்தினாலும், அனேக ஜன்மங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களில் இந்த ஜன்மத்திற்குக் காரணமான அம்ஸத்தைத் தவிர மிகுதியை அவதாரஹஸ்ய சிந்தனத்தாலும் கழித்துக் கொள்ளுவான். ப்ரபன்னன் ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தினாலேயே இவன்

குரன் வெண்பா.

முத்திக்கருள் சூட முன்றைத்தேளி முன்னம்
இத்திக்காலேற்குமிதம்.

3

ஊதி கவிதாக்கிடுக வலிஹையு வலவகுதனா வலதனா வலு
ஸ்ரீரென்குடநாயகியு வெளானாயகியு க்யூகிஷு
ஸ்ரீரென்கு வலவகுதனா வலிஹையு வலவகுதனா வலு

கவிதாக்கிடுகவலிஹைய கயூரணமுண்பாவிடுகி |

ஸ்ரீரென்கு வெளானாயகியு வெளான முளவெ நரீ ||

|| ஸ்ரீரென்கு நிமரான ரென்குரென்குரென்கு நரீ ||

சோர்துப்புற்றிரு வேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்.

கோலின்காலத்திற்கு மேல்பட்டனுபவிக்கக்கூடிய கர்மங்களையும்,
அடுத்த க்ஷணத்திற்குமேல் அனுபவிக்கக்கூடிய கர்மங்களைத்
தன் ஆர்த்தியின் தாரதமயத்தினாலும் கழித்துக் கொள்ளு
வான் என்று தாத்தபர்யம். 'மோகனம்' என்பதற்கு ஸர்வகர்ம
நிவ்ருத்தி பிறந்து மோகனத்தையடைவான் என்று தாத்தபர்யம்.

ப-ரை] முத்திக்கு-மோகனத்திற்குக் காரணமாகிய, அருள்-
பகவானுடைய க்ருபையை, சூட - ஸிரஸா வஹிக்க, முன்னம்-
முதலில், முன்றை - முன்று தத்வங்களை, சி த் து, அசித்து,
ஈஸ்வரன், என்கிற தத்வங்களை, தெளி - யதாவத்தாக, அவை
களின் அஸாதாரண தர்மங்களுடன், தெரிந்துகொள், இத்திக்
கால் - இந்த வழியாக, தத்வஜ்ஞான மூலமாக என்று தாத்தபர்
யம், இதம் - ஹிதம், அதாவது உபாயம், ஏற்கும் - அனுரூப
மாகப் பரப்பதமாகும்.

— திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்

ஸ்ரீ உப. வே. நாளிம்மாச்சார்யார் ஸ்வாமிகளினால்

செய்யப்பட்ட

ஸ்ரீமத் தத்வபதவீ வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

